

Het arme percentage. Op zoek naar de betekenis van 15% armoede

2011/11
11,02,2011

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Bepaalde percentages blijven opvallend stabiel. De werkloosheid, het aandeel van de functioneel analfabeten in de totale bevolking en de armoedecijfers bedragen al enkele jaren ongeveer 15% in ons land. Vooral het deprimerende armoedepercentage - één op zeven Belgen leeft in armoede – lijkt vastgespijkerd. Armoede laat zich echter niet makkelijk meten.

Johan Albrecht
Senior Fellow
Itinera Institute

Als alternatief is iedereen die moet rondkomen met minder dan 60% van het mediaaninkomen bij conventie statistisch arm. Deze groep wordt geconfronteerd met een armoederisico en de 15% die frequent opduikt in de media betreft die armoederisico. Deze inkomensvergelijkingen zijn gebaseerd op de officiële belastbare inkomens. Armoedecijfers volgen dus de vrij stabiele inkomensverdeling zodat ook de volgende jaren ongeveer 15% van de Belgen statis-

tisch arm blijft. Dit armoederisico is losgekoppeld van absolute inkomensniveaus. Zo mag een verdubbeling van alle inkomens fantastisch zijn, toch wijzigt het armoedecijfer hierdoor niet want de inkomensverdeling blijft dezelfde. Dus als we allemaal plots 100% rijker zou worden, blijft ongeveer 15% 'arm' tegenover het nieuwe mediaaninkomen.

De relativiteit van armoede komt goed tot uiting in het armoede-

Als we allemaal plots 100% rijker zou worden, blijft ongeveer 15% 'arm' tegenover het nieuwe mediaaninkomen

percentage van 13% voor het rijke Luxemburg. Zo is in Luxemburg een gezin statistisch arm bij een inkomen lager dan 3 160

Euro per maand. Naast armoederisico's poogt Eurostat ook de materiële de-

privatie in kaart te brengen. Zo blijkt dat 6% van de Belgen zich geen auto kan veroorloven terwijl dit percentage in Luxemburg maar 2% bedraagt. 26% van de Belgen kan zich geen week vakantie weg van huis kan veroorloven. Ook hier scoort Luxemburg beter; slechts 12% moet thuis blijven. In Roemenië kan 49% van de bevolking zich geen auto veroorloven en kan 76% nooit op vakantie gaan. Je kan dus maar beter statistisch arm zijn in een rijk land.

Na 1960 kenden we de weldaad van economische groei in ons land. Sindsdien is de welvaart per hoofd meer dan verdubbeld. In 1960 bezat slechts één persoon op 20 een auto en was de jaarlijkse vakantiereis nog een opzienbarende gebeurtenis.

Door groei zijn deze bestedingen niet meer exclusief en ook haalbaar voor mensen die statistisch arm zijn. Economische groei is niet zaligmakend maar maakt het leven best aangenaam...

Als de groei zich kan voortzetten – een twijfelachtige hypothese – moeten we binnen 30 jaar de materiële deprivatie meten met de vraag welke gezin zich geen twee auto's en drie weken vakantie in het buitenland kan veroorloven. Niet wat je hebt,

“

Economische groei is niet zaligmakend
maar maakt het leven best aangenaam...

”

maar wat je hebt in vergelijking tot de rest blijkt belangrijk.

In onze zoektocht naar een aanvaardbare materiële ongelijkheid, ver-

geten we wel eens wanneer een mens echt genoeg heeft. Over deze filosofische uitdaging schreef Tolstoy het mooie verhaal van de hebberige Pahom die voor weinig geld vier palen kreeg om zijn eigendom naar willekeur af te bakenen in een nieuw aan te snijden open vlakte. Pahom rende zo hard en lang als hij kon, om dood te vallen nadat hij zijn nieuw verworven eigendom

netjes had afgepaald. Achteraf bleek hij geen hectaren nodig te hebben maar een stukje van minder dan twee op één meter.

Johan Albrecht
Senior Fellow

Verschenen in De Tijd van 09.02.2011

Voor duurzame economische groei
en sociale bescherming